

Arrest

nr. 254 263 van 10 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 4 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 september 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 25 september 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 26 september 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 24 juli 2020.

1.3. Op 30 november 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 1 december 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Palestijn en bent u op 1 april 1993 geboren in Abasan el Kabira, Khan Younes, Gaza. U bent een soennitische moslim van Arabische origine. U bent geregistreerd als vluchteling bij UNRWA, maar deed geen beroep op de diensten die UNRWA aanbood. U ging tot het vierde leerjaar naar school en werkte vervolgens op de markt en later als taxichauffeur. U trouwde in 2015 met L.(...) B.(...) M.(...) A.(...) T.(...).

U had vaak problemen met uw oom A.(...) M.(...) H.(...) A.(...) T.(...), die werkzaam was voor Hamas. Hij bestempelde u als ongelovige en was van mening dat u onvoldoende bad. Omwille hiervan werd u regelmatig opgepakt en geslagen. In 2016 werd uw vader gearresteerd omwille van zijn vroegere activiteiten bij de preventieve veiligheidsdienst van de Palestijnse autoriteit. U gooide een gasfles naar het hoofd van de personen die uw vader wilde meenemen en u werd gearresteerd. U weet niet meer voor hoelang u opgesloten werd.

In 2017 vervoerde u een zekere S.(...) e.(...) M.(...) met uw taxi. Het meisje beviel u wel en jullie wisselden telefoonnummers uit. Ze vertelde u dat haar echtgenoot opgesloten zat en jullie begonnen een seksuele relatie. Het meisje werd zwanger en jullie zochten een manier om een abortus te laten uitvoeren, maar het lukte niet. De moeder van het meisje kwam er achter dat haar dochter zwanger was. Na het uitkomen van de zwangerschap vertelde het meisje u wat haar echte naam was en wie haar familieleden waren. U werd bang en nam zo veel mogelijk afstand van de vrouw. U besloot zich vrijwillig aan te geven bij de politie. Er werd een dossier met uw verklaringen opgesteld dat vervolgens werd doorgestuurd naar de rechtbank. U werd in december 2017 opgesloten in de gevangenis. In de gevangenis was er een moordpoging op u door de echtgenoot van de vrouw met wie u een relatie had. Tijdens uw detentie, begin 2018, vernam u dat het meisje vermoord was. Voor uw vrijlating diende u een document te ondertekenen waarin u ermee akkoord ging thuis te blijven. U probeerde nog een verzoening op poten te zetten met de familie van de vrouw via de mukhtars, maar deze werd afgewezen. Na uw vrijlating probeerde u verschillende keren Gaza te verlaten. U werd steeds aan de grenspost van Hamas onderschept en teruggestuurd. U verliet uiteindelijk op 29 mei 2018 Gaza via de grensovergang van Rafah. U reisde via Mauritanië, Algerije en Marokko naar Spanje. U zette uw reis verder naar België, waar u op 25 september 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende.

In 2019 verhuisde uw echtgenote naar de Westbank. Ze wil geen contact meer met u. Begin 2020 werd uw broer, die een fysieke gelijkenis met u vertoont, geslagen en zijn auto werd vernield door de familie van het meisje. In deze periode zou u eveneens oudere mensen ter verzoening op pad gestuurd hebben. Het wilde niet lukken.

Ter staving van uw verzoek legt u een origineel paspoort neer, een kopie van de identiteitskaart en geboortakte van u en uw echtgenote, een kopie van uw huwelijksakte, een kopie van de UNRWA registratie kaart, een attest van de Palestijnse geleerden i.v.m. uw problemen en de bemiddeling, een document i.v.m. uw huisarrest, een attest i.v.m. de schade aan het huis in 2014, een oproepingsbrief, twee attesten van Fatah, twee betalingsfiches van het pensioenfonds, medische documenten en een document neer in verband met de verzoeningspoging van de mukhtars, een paspoort, een psychologisch verslag, medische documenten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand, meer bepaald een psychologisch attest waarin te lezen staat dat u zich in een angstig-depressieve toestand bevindt en een psychiatrische behandeling krijgt, kan er aangestipt worden dat uw mentale toestand niet van die aard bleek dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten. Er kan op gewezen worden dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat u bij machte was om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, sluit personen die thans de bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, in casu het UNRWA, van de vluchtelingenstatus uit.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest in de zaak Bolbol overwogen dat uit de duidelijke bewoordingen van artikel 12, lid 1, sub a van de Kwalificatierichtlijn juncto artikel 1D van het Verdrag van Genève blijkt dat alleen de personen die **daadwerkelijk** de door het UNRWA geboden hulp hebben ingeroepen, onder de daarin genoemde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus vallen, welke als zodanig **strikt moet worden uitgelegd** en derhalve niet tevens betrekking kan hebben op personen die er enkel voor in aanmerking komen of kwamen om bescherming of bijstand van deze instelling te genieten (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, §§ 50-51).

In het arrest van 19 december 2012 in de zaak El Kott heeft het Hof overwogen dat de in artikel 12, eerste lid, onder a, eerste volzin, van de Kwalificatierichtlijn 2004 neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet alleen van toepassing is op personen die thans de door UNRWA verleende bijstand genieten, maar ook op degenen die deze bijstand hebben genoten **kort vóór het indienen van een asielverzoek in een lidstaat**, voor zover die bijstand niet is opgehouden als bedoeld in de tweede volzin van dit artikel (HvJ, 19 december 2012, C-364/11, Mostafa Abed El Karem El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, § 52).

In het arrest van 25 juli 2018 in de zaak Alheto heeft het Hof overwogen dat artikel 12, eerste lid, onder a, van de Kwalificatierichtlijn meebrengt dat bij de behandeling van een asielverzoek dat is ingediend door een persoon die bij UNRWA is geregistreerd, **onderzoek nodig is naar de vraag of deze persoon daadwerkelijk bescherming of bijstand van UNRWA geniet**. (HvJ, 25 juli 2018, C-585/16, Serin Alheto tegen Zamestnikpredsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, § 90). Het Commissariaat-generaal merkt op dat bij het lezen van het Bolbol-arrest blijkt dat het Hof zich moest uitspreken over de situatie van een Palestijnse die enkel **in aanmerking kwam** voor de bijstand van het UNRWA maar die geen stappen had ondernomen om deze bijstand daadwerkelijk te genieten, zodat ze volgens het Hof niet onder het toepassingsgebied rationae personae van artikel 1 D viel. Het is in deze context, en uitgaande van het principe dat elke bij het UNRWA geregistreerde persoon daadwerkelijk de bijstand van het UNRWA vraagt, dat het Hof op incidentele wijze oordeelde dat de registratie bij het UNRWA een toereikend bewijs vormde van het daadwerkelijk genieten van bijstand van het UNRWA om onder de personele werkingssfeer van artikel 1 D te vallen, dit in tegenstelling tot de situatie van een persoon die nooit door het UNRWA werd geregistreerd.

Uit de lezing van het Bolbol-arrest blijkt dat voor de toepassing van de uitsluitingsgrond niet de registratie van betrokkene bij het UNRWA doorslaggevend was in de ogen van het Hof, maar wel het feit dat de betrokkene daadwerkelijk beroep heeft gedaan op de bijstand van het UNRWA (§53). De registratie bij het UNRWA vormt volgens het Hof weliswaar een sterke indicatie voor het feit dat men daadwerkelijk hulp van UNRWA heeft genoten, maar het is geen vereiste, aangezien dergelijke hulp ook zonder registratie kan worden geboden, zodat het een verzoeker moet worden toegestaan dat bewijs met elk ander middel te leveren (§ 52). Volgens het Hof kan een Palestijnse verzoeker die niet geregistreerd is bij UNRWA derhalve ook uitgesloten worden van de vluchtelingenstatus mits aangetoond is dat hij daadwerkelijk de bijstand van UNRWA heeft ingeroepen.

Aangezien het daadwerkelijk inroepen of genieten van de bijstand van het UNRWA een doorslaggevende voorwaarde is om onder het toepassingsgebied rationae personae van artikel 1 D te vallen, meent het Commissariaat-generaal dat op basis van het Bolbol-arrest niet kan worden gesteld dat de registratie bij het UNRWA een onweerlegbaar vermoeden vormt van het feit dat deze bijstand daadwerkelijk wordt ingeroepen. Het louter bezitten van een UNRWA registratiekaart is dus onvoldoende is om iemand uit te sluiten van het Vluchtelingenverdrag. Dit wordt bevestigd in het arrest Alheto, waar het Hof van Justitie duidelijk stelt dat dat bij de behandeling van een asielverzoek dat is ingediend door een persoon die bij UNRWA is geregistreerd, er nog steeds een **onderzoek nodig is naar de vraag of deze persoon daadwerkelijk bescherming of bijstand van UNRWA geniet**. (§ 90) Het voorleggen van een registratiekaart belet dus niet dat de instanties die het verzoek om internationale bescherming moeten onderzoeken, op basis van andere elementen vaststellen dat de

verzoeker weliswaar geregistreerd is bij UNRWA, maar dat hij de bijstand van dit agentschap, waar hij volgens deze kaart recht op heeft, niet daadwerkelijk en concreet heeft ingeroepen.

Hoewel de overgrote meerderheid van de bij UNRWA geregistreeerde Palestina Vluchtelingen van 1948 (en nakomelingen), daadwerkelijk de bijstand van het UNRWA inroepen via de verschillende diensten die het agentschap verleent, mag niet uit het oog verloren worden dat er ook UNRWA-Palestijnen zijn wiens naam vermeld wordt op een registratiekaart van het UNRWA, terwijl ze die bijstand, waar ze volgens die kaart recht op hebben, **nooit hebben ingeroepen**. Stellen dat dergelijke personen dan wel onder artikel 1D vallen, zou niet verzoenbaar zijn met het gegeven het artikel een restrictief te interpreteren uitsluitingsclausule betreft, en naar het oordeel van het HvJ enkel personen uitsluit die de bijstand van UNRWA daadwerkelijk hebben ingeroepen.

Ten slotte meent het Commissariaat-generaal dat het feit, de registratie bij het UNRWA te beschouwen als onweerlegbaar bewijs dat zijn bijstand wordt ingeroepen, een ongerechtvaardigde discriminatie zou creëren tussen de ontheemde Palestijn van 1967 (en nakomeling) en de Palestina vluchteling van 1948 (of nakomeling) die werd geregistreerd bij het UNRWA. Terwijl de eerste het daadwerkelijke karakter van de bijstand met alle beschikbare rechtsmiddelen kan bewijzen om onder het toepassingsgebied van artikel 1 D te vallen, zou de tweede worden uitgesloten op basis van het onweerlegbare vermoeden dat de vermelding van zijn naam op een registratiekaart van het UNRWA bewijst dat hij daadwerkelijk bijstand heeft ingeroepen, zonder dat hij het tegendeel kan aantonen.

Uit het voorgaande volgt dat u met het voorleggen van een registratiekaart van het UNRWA bewijst dat u geregistreerd bent bij UNRWA en dat u thans recht heeft op de bijstand van het UNRWA. Het Commissariaat-generaal meent evenwel dat het vermoeden dat u daadwerkelijk de bijstand van UNRWA heeft ingeroepen in uw hoofde kan worden weerlegd en dat u dus niet onder de uitsluitingsgrond vervat in artikel 1D valt, dit om de volgende redenen.

U verklaarde uitdrukkelijk dat u geen beroep deed op de diensten van UNRWA. U werkte immers en had een goed inkomen (CGVS p.4). Aangezien het vaststaat dat u niet “daadwerkelijk” de bijstand van het UNRWA hebt genoten, valt u niet onder artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Verdrag van Genève. Bijgevolg werd uw verzoek om internationale bescherming verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u vervolging vreest bij terugkeer naar Gaza door de familie E.(...) M.(...) omwille van uw buitenechtelijke relatie met S.(...) e.(...) M.(...). U kan het CGVS hier niet van overtuigen omwille van volgende redenen.

U verklaarde dat u een relatie had met S.(...) e.(...) M.(...). U zou haar in uw taxi hebben leren kennen. Het meisje had initieel haar ware identiteit verborgen gehouden en had u een valse naam gegeven. Ze was bang om haar ware identiteit te onthullen. Een buitenechtelijke relatie wordt immers niet geaccepteerd in Gaza (CGVS p.14). U werd gevraagd welke naam het meisje u gegeven had maar dit herinnerde u zich vreemd genoeg niet meer. U wist nog dat ze u vertelde tot de familie A.(...) te behoren maar haar voornaam ontsnapte u (CGVS p.14). Dit is allerminst overtuigend. U zou immers een relatie hebben gehad met deze vrouw gedurende een periode van om en bij de zes maanden. U had haar halverwege het jaar 2017 leren kennen (CGVS p.13) en bent de echte naam van het meisje pas te weten gekomen nadat ze zwanger was, meer bepaald in december 2017 (CGVS p.14). Dit wil zeggen dat u haar gedurende zes maanden aansprak met de naam die ze u initieel meedeelde. Dat u deze dan gewoon vergeten bent, is bijzonder merkwaardig en roept ernstige vraagtekens op bij uw geloofwaardigheid. U verklaarde voorts dat het meisje met M.(...) e.(...) M.(...) gehuwd was. U was klaarblijkelijk ook niet zeker van deze naam, daar u het verder in het gehoor steeds heeft over A.(...) e.(...) M.(...) (CGVS p.13, p.19). De vaststelling dat u zich de naam van het meisje niet herinnert en zich tegensprekt over de naam van haar echtgenoot, is nefast voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Gezien de maatschappelijke context waarin u leefde in Gaza en het feit dat u zelf een getrouwde man was, is ook de wijze waarop jullie relatie zou zijn begonnen weinig overtuigend. U verklaarde dat u het

nummer van het meisje al vroeg toen ze de eerste keer in uw taxi stapte. U beweerde dat u iets speciaals in haar zag (CGVS p.13). Ze vertelde u dat ze getrouwd was en kinderen had en wilde u daarom haar nummer niet geven (CGVS p.13). Hoewel u op de hoogte was van haar persoonlijke situatie en u bovendien zelf een getrouwde man was, schrikte dit alles u niet af en drong u aan om haar nummer toch te bemachtigen. U verklaarde dat u haar graag zag en dat ze diep in uw hoofd zat (CGVS p.14). Dat alles is weinig aannemelijk.

U gaf aan dat overspel onaanvaardbaar was in Gaza en dat het in 99% van de gevallen uitdraaide op moord (CGVS p.15). Hoewel u deze voorkennis had, schrikte het u bovendien allerm minst af om verder te gaan met uw amoureuze escapade met een getrouwde vrouw. U verklaarde dat jullie relatie een groot geheim was en niemand ervan wist (CGVS p.15). Dat jullie het nieuws niet aan de grote klok hingen en stiekem opereerden is vrij logisch. Het is desalniettemin toch merkwaardig dat u geen enkele terughoudendheid ten toon spreidde om een seksuele relatie te beginnen met een gehuwde dame die u in uw taxi vervoerde.

Uit uw verklaringen blijkt dat jullie elkaar ontmoetten in uw taxi of bij haar thuis en dit twee of drie keer per week (CGVS p.15). Klaarblijkelijk woonde het meisje alleen met haar twee kinderen aangezien haar echtgenoot M.(...)/A.(...) e.(...) M.(...) voor drugsfeiten in de gevangenis zat. U verklaarde dat de familie van het meisje conservatief was en werkzaam was bij Hamas (CGVS p.15). Er kan aangenomen worden dat er toch wel wat sociale controle uitgevoerd wordt op vrouwen uit dergelijke families als hun echtgenoot voor langere tijd niet aanwezig is (CGVS p.15). Het meisje deed klaarblijkelijk wat ze wilde, ze woonde alleen en ze had de vrijheid en de mogelijkheden om u twee of drie keer per week te ontmoeten zonder dat iemand er iets van merkte. Volgens u was het volledig normaal dat ze alleen woonde aangezien ze kinderen had. Moest dit niet het geval zijn, zou ze die vrijheid niet genieten (CGVS p.15). Het is niettemin merkwaardig dat u erin slaagde het meisje twee tot drie keer per week te zien, ondanks de maatschappelijke context waar jullie in leefden.

U vernam in december 2017 dat het meisje zwanger was. Het is opmerkelijk dat jullie, gezien jullie toch beiden gehuwd waren, het meisje reeds twee kinderen had en de desastreuze gevolgen die zouden ontstaan wanneer jullie relatie bekend zou raken, geen voorzorgsmaatregelen namen om een eventuele zwangerschap te vermijden (CGVS p.16). U verklaarde dat u steeds erg voorzichtig was. Deze voorzichtigheid kon blijkbaar toch niet baten. Los daarvan verklaarde u dat u een bevriende verpleger contacteerde om een abortus te regelen maar dit draaide op niets uit. U gaf de hoop op en staakte verder al de pogingen om een oplossing voor de ongewenste zwangerschap te vinden (CGVS p.16). Hoewel u haar graag zag en ze toch wel diep in uw hoofd zat, besloot u, toen het plan van de abortus niet lukte, zoveel mogelijk afstand van haar te nemen (CGVS p.17). Dit is toch wel merkwaardig aangezien u wist wat haar boven het hoofd hing en u claimde haar graag te zien.

Het meisje lichtte u in over haar echte identiteit en wie haar familie was nadat ontdekt werd dat ze zwanger was. U kon tijdens het gehoor op het CGVS echter bijzonder weinig vertellen over haar familie, ook al was de angst die haar familie u inboezemde de reden dat u het meisje liet vallen. U wist dat ze drie broers had en dat er eentje bij de binnenlandse veiligheidsdienst werkte. U kende enkel zijn bijnaam, A.(...) O.(...), zijn echte naam wist u niet. Ook de naam van de broer die het meisje zou vermoord hebben, wist u niet te geven. U kon enkel vertellen dat hij ouder was dan haar (CGVS p.14, p.18). Zoals supra reeds aangehaald, herinnerde u zich ook de naam van haar echtgenoot niet meer. U wist evenmin sinds wanneer hij in de gevangenis zat en hoe lang hij daar nog moest blijven (CGVS p.13). Dit is nochtans cruciale informatie voor uw toekomst met de vrouw. Aangezien die familie u dermate veel angst inboezemde, is het niet geloofwaardig dat u niet beter geïnformeerd zou zijn over de achtergrond van de familie. U zegt nog dat u weet dat de familie E.(...) M.(...) ooit eens veertig mensen vermoordde omwille van een geschil over 20 shekel (CGVS p.17). Daar u op basis van de reputatie van de familie die u dusdanig veel angst inboezemde besloot het meisje te laten zitten, is het opmerkelijk dat u niet meer informatie kan verstrekken over de M.(...)'s en u zich moet beperken tot vage bewoordingen.

Nadat de zwangerschap ontdekt was door de familie van het meisje heeft u geen contact meer met haar gezocht. U heeft zelfs uw gsm afgesloten, zo stelt u. U verklaarde dat u gedurende twee dagen naar een oplossing zocht, maar dat u niets kon bedenken. U werd gevraagd wat u concreet gedaan heeft om het probleem op te lossen en gaf aan dat u eigenlijk niets ondernomen had. U besloot zich bij de politie aan te geven om zo uw eigen hachje te redden en bescherming te genieten tegen represailles van de M.(...)'s (CGVS p.17). Uit stelt verder dat u in mei 2018 een verzoeningspoging opstartte. U stuurde de mukhtars naar het huis van het meisje. Dit is opmerkelijk omdat het meisje intussen al vermoord zou zijn

geweest. Normaliter worden er verzoeningspogingen ingesteld om te voorkomen dat er slachtoffers vallen en het probleem escaleert. Dat u dan al niet sneller, bij het ontdekken van de zwangerschap bijvoorbeeld, een verzoeningspoging opgestart had, is dan ook niet geloofwaardig. Bemiddeling is immers de meest courante wijze waarop problemen opgelost worden in Gaza (CGVS p.19). U werd deze bedenking voorgelegd en antwoordde dat niemand durfde te bemiddelen in een zaak die net gebeurd was. Dit kan niet overtuigen. Het idee achter bemiddeling is namelijk net dat er bemiddeling moet ingesteld worden alvorens het probleem buitenproportionele vormen aanneemt.

U stelt verder dat u zich vrijwillig ging aanmelden bij de politie. Uw verklaringen werden opgetekend en doorgestuurd naar de rechtbank. U legt deze documenten evenwel niet neer (CGVS p.18). Ook documenten aangaande uw detentie heeft u niet in uw bezit (CGVS p.20). Dit is opmerkelijk aangezien kan aangenomen worden dat hiervan tal van stukken zouden bestaan. Tijdens uw detentie zou de echtgenoot van het meisje u hebben proberen te wurgen. De autoriteiten besloten u daarom tegen een borgsom vrij te laten. U diende eveneens een document te ondertekenen waarin u beloofde thuis te blijven en werd in mei 2018 vrij gelaten. U heeft het land een week of tien dagen later verlaten, zo beweert u (CGVS p.8). In de periode tussen uw vrijlating en uw vertrek, werd u echter niet benaderd door de familie van het meisje. Ook dit is merkwaardig, er kan immers vanuit gegaan worden dat deze, gezien hun connecties bij Hamas en de binnenlandse veiligheidsdienst, wel op de hoogte zouden zijn van uw vrijlating en verblijfplaats. Meer nog, in die periode ondernam u naar eigen zeggen drie of vier pogingen om het land te verlaten. U werd telkens tegengehouden aan de grenscontrole van Hamas omwille van de positie en de relaties van haar broer binnen de binnenlandse veiligheidsdienst, zo zegt u (CGVS p.8). Hoewel u een beloftebrief ondertekend had waarin u beloofde thuis te blijven en u door Hamas tegengehouden werd aan de grenspost, had dit geen verdere gevolgen. U werd simpelweg gevraagd terug naar huis te gaan (CGVS p.8, p.9). Er kan aangenomen worden dat u bij het schenden van de voorwaarden hier toch gevolgen van zou ondervinden moest u daadwerkelijk huisarrest hebben gekregen, temeer er in het document staat dat u juridisch en strafrechtelijk zou zijn wanneer u zich niet aan de regels houdt (zie document 8). Dit alles roept eens te meer ernstige vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Aangaande uw andere problemen met Hamas kan er aangestipt worden dat deze u niet deden besluiten om de Gaza strook te verlaten. Uw detentie in 2016 had te maken met uw verzet tegen de arrestatie van uw vader (CGVS p.10, p.11). U wilde de autoriteiten niet binnen laten en u gooide een gasfles naar hun hoofd. Omwille hiervan werd u gearresteerd (CGVS p.11). Ook al zou u hardhandig behandeld geweest zijn tijdens uw detentie, het was niet de reden op basis waarvan u besloot het land te verlaten. Ook de voorgaande arrestaties, meestal in opdracht van uw oom die het erg moeilijk had met uw onzedig gedrag, waren in uw ogen geen reden om het land te verlaten (CGVS p.10). Evenmin haalt u aan dat u omwille van deze voorvallen in geval van terugkeer een vrees zou moeten koesteren.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet. Uw paspoort, identiteitskaart, geboortekarten, huwelijksakte en uw UNRWA registratiekaart zijn documenten die te maken hebben met uw identiteit, uw burgerlijke stand en uw afkomst. Deze documenten vermogen niet de appreciatie van de door u ingeroepen asielmotieven te wijzigen. Op basis van het medisch verslag kan er geconcludeerd worden dat u bepaalde fysieke letsels heeft. Een arts kan enkel vaststellen dat er bepaalde medische problemen bestaan. Hij kan geen uitsluitel geven over hoe, wanneer en waarom u deze letsel heeft opgelopen. Uit het psychologisch verslag blijkt dat u zich in een kwetsbare situatie bevindt aangaande uw psychologisch welbevinden. Uit het verslag blijkt dat u dit toeschrijft aan familiale problemen. Dit is een zeer ruim begrip en kan verschillende oorzaken ter grondslag hebben. Zoals supra beargumenteerd hecht het CGVS geen geloof aan de problemen met het meisje die geleid hebben tot uw vertrek. Het CGVS is dan ook van mening dat dit niet de oorzaak kan zijn van uw psychologische toestand. De documenten die u neerlegt ter staving van uw asielmotieven, meer bepaald het document i.v.m. de bemiddeling, het document i.v.m. uw huisarrest en de documenten van Fatah zijn slecht leesbare kopieën die een geringe bewijswaarde hebben daar ze eenvoudig kunnen vervalst worden. Bovendien had u er geen idee van welke documenten u voorlegde en kon u opmerkelijk genoeg evenmin de inhoud van deze documenten toelichten (CGVS p.12). Dat u niet even de moeite gedaan hebt om na te gaan met welke documenten u uw verzoek om internationale bescherming probeert te ondersteunen, is nefast voor de bewijswaarde die er aan uw documenten kan gehecht worden. Het document aangaande de verzoening is simpelweg een opsomming van wat er met u zou gebeurd zijn. Er wordt bijzonder weinig toelichting gegeven over de bemiddeling zelf en het is niet

ondertekend door de afgevaardigden van beide families. Uw beloftebrief betreft een document waarop verschillende zaken niet eens zijn ingevuld. Zo staat er geen datum op het document vermeld en ook geen identiteitskaartnummer. Bovendien is er veel cruciale informatie onleesbaar, zoals bijvoorbeeld de naam van de familie met wie u een geschil zou hebben gehad alsook de duur van uw detentie. Al deze vaststellingen ondergraven de bewijswaarde die er aan de door u neergelegde documenten kan gehecht worden. Het document in verband met de schade die uw woning opliep tijdens het conflict van 2014 werpt geen ander licht op de door u aangehaalde problemen die geleid hebben tot uw vertrek. Wat betreft de oproepingsbrief waarin gesteld wordt dat u zich op 19 juni 2018 moet gaan melden bij de interne veiligheid kan er opgemerkt worden dat uit het document onmogelijk kan afgeleid worden waarom u zich moet melden. De verklaringen van Fatah zijn documenten met een gesolliciteerd karakter, aangezien u zelf gevraagd hebt deze op te stellen. Deze documenten kunnen de appreciatie van uw verklaringen niet ombuigen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig / ongegrond karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiëlesector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van **zeer uitzonderlijke omstandigheden** waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering **klemmend** zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). **U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.** Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

U werd gevraagd hoe u zelf uw socio-economische toestand inschatte. U rekende u zelf tot de middenklasse. U had niets te kort en u had niets of niemand nodig (CGVS p.6). U en de rest van uw familie woonden in een gebouw van vier verdiepingen van elk 125 vierkante meter (CGVS p.6). Uw

vader kreeg een pensioen van de Palestijnse Autoriteit en zowel u als uw broers werkten in personenvervoer (CGVS p.4, p.5, p.6). U verklaarde geen steun te krijgen van UNRWA omdat u een goed inkomen had.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 5 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestinien_-_gaza_situation_securitaire_20201005.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortievuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.

Sinds 15 mei 2018, de datum waarop Hamas en Israël informele onderhandelingen gestart zijn, is het geweld aan Palestijnse zijde (grensgeweld, ballon- en raketaanvallen) gereactiveerd, telkens Hamas van mening is dat Israël zijn verplichtingen niet nakomt. Dit geweld wordt beantwoord met Israëlische represailles in de vorm van luchtbombardementen in combinatie met economische restricties.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse Autoriteit, in reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van voornoemde overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, die slechts materiële schade en gewonden hebben aangericht.

De laatste escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen voort te zetten (verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen, uitbreiding van het visgebied, enz.), alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot 24 september 2020, relatief gespaard gebleven van geweld. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet, zoals gepland, hervat op 30 maart 2020.

Daarnaast komen er nog steeds regelmatige incidenten voor in de bufferzone. In 2019 wijzigde het Israëlische leger negentien keer de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind augustus 2020 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal Palestijnen gewond geraakten, is er geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Gaza. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat dit mogelijk is. Uit de beschikbare informatie (zie de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen

militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat **Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.**

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. **Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.** Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer

naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

Gelet op bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Gaza een gegronde vrees voor vervolging koestert noch heeft u aangetoond dat u er een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas en onderneemt hij een poging om deze weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen. Hij formuleert zijn verweer als volgt:

*"(...) De verwerende partij stelt eerstens vreemd te vinden dat verzoekende partij de valse naam die het meisje hem gaf tijdens de eerste zes maanden van hun relatie in 2017 niet meer kan herinneren (...)
Zoals verwerende partij zelf stelt gebruikte S.(...) in het begin van hun relatie - uit voorzichtigheid - een valse naam voor een korte periode. Deze feiten dateren van meer dan drie jaar geleden en verzoekende partij heeft hierna nog heel wat meegemaakt. Nadat zij haar echte naam te weten is gekomen, heeft zij alleen nog deze naam gebruikt. Verzoekende partij begrijpt dan ook niet waarom het zo vreemd is dat verzoekende partij deze naar zich niet meer kan herinneren.*

Vervolgens stelt verwerend partij het verloop van het relaas van verzoekende partij onwaarschijnlijk te vinden (...)

Uiteraard begrijpt verzoekende partij dat zij een enorm groot risico nam om het nummer te vragen van S.(...), maar vanaf het ogenblik dat zij haar zag was zij op slag verliefd. Zij riskeerde inderdaad haar leven en haar gezin door een relatie te beginnen met haar, maar zij kon haar gevoelens niet onderdrukken en nam deze risico. S.(...) was voorzichtig: zij weigerde eerst haar telefoonnummer te geven en gaf tevens een valse naam op omdat zij ook goed beseftte welke gevolgen hun overspel met zich mee zou brengen. Echter, haar man zat in de gevangenis en zij woonde alleen met haar kinderen en nam uiteindelijk de risico op een relatie te beginnen met verzoekende partij. (...)

Verzoekende partij had aldus twee kinderen. Het is niet zo dat zij nooit bezoek kreeg, doch was dat niet zo dat mensen er te pas en te onpas binnen vielen. Zij wist exact wanneer zij verzoekende partij kon uitnodigen, wanneer de kust veilig was.

Vervolgens verwijt verwerende partij verzoekende partij niet voorzichtig genoeg te zijn geweest om een zwangerschap te voorkomen (...)

S.(...) is nu eenmaal zwanger geraakt, ondanks de voorzichtigheid van verzoekende partij. Zij hebben getracht om op een illegale wijze abortus te plegen maar dat is niet gelukt. Verzoekende partij kan maar vertellen wat er is voorgevallen, hoe onwaarschijnlijk het ook mag lijken voor verwerende partij.

Verwerende partij verwijt verzoekende partij tevens een kennis van de familie van S.(...) (...)

Verzoekende partij hoeft niet de details van de familieleden van haar partner te kennen om te weten dat haar leven in gevaar was nadat zij ontdekt hadden dat S.(...) zwanger was. Het feit dat zij 3 broers had, dat een van hen werkte voor de binnenlandse veiligheidsdienst, was voor haar voldoende om te weten dat zij het contact met haar moest verbreken en zich aangeven bij de politie om zo de represailles van haar familie te ontlopen. Dat het niet een puur hypothetische vrees was, blijkt uit het feit dat zelf S.(...) vermoord werd nadat haar familie van haar ontrouw op de hoogte werd gesteld.

Verwerende partij vindt het tevens vreemd dat verzoekende partij na haar vrijlating gerust gelaten werd door de familieleden van S.(...), ondanks hun banden met Harnas (...)

Verzoekende partij heeft uiteraard geen controle over het doen en laten van derden. Zij kwam na haar vrijlating ook amper buiten en verliet het land amper 10 dagen erna. Het is dus perfect mogelijk dat zij nog niet op de hoogte waren over haar vrijlating en verblijfplaats. (...)

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), betoogt verzoeker dat hij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Onder verwijzing naar een rapport van Nansen vzw van maart 2019, waaruit blijkt dat de humanitaire situatie in Gaza, die al desastreus was als gevolg van de blokkade opgelegd door de Israëlische staat, aanzienlijk verslechterd is sinds de militaire operatie Protective Edge, de vernietiging van de tunnels en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten, argumenteert verzoeker vooreerst dat de socio-economische en humanitaire situatie in de Gaza zo mensonwaardig is dat de standaard voor toepassing van artikel 3 EVRM bereikt is en dat er gesproken kan worden van dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon om het UNRWA-mandaatgebied te verlaten. Ook al is het geen vereiste onder artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag, gekaderd binnen het humanitair recht en de fundamentele mensenrechten, kan bovendien aangetoond worden dat alle burgers van Gaza het slachtoffer zijn van vervolging in de zin van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag. Het rapport, waaruit verzoeker een passage citeert, besluit dat de fundamentele rechten aan de Gazaanse burgerbevolking op systematische wijze ontzegd worden, waardoor het onmogelijk wordt om er een menswaardig leven te leiden.

Verzoeker wijst er vervolgens op dat ook de algemene veiligheidssituatie erop achteruit gegaan is en dat het geweld aan het escaleren is. Dit wordt volgens verzoeker aangetoond door de Israëlische luchtaanvallen van 25 en 26 maart 2019 op Hamas doelwitten in Gaza. Met de luchtaanvallen reageert Israël op raketten afgevuurd vanuit Gaza waardoor een familie van zeven in Israël gewond raakte. Ondertussen werden tientallen luchtaanvallen uitgevoerd op verschillende doelwitten in Gaza waaronder op dichtbevolkte plaatsen, residentiële gebouwen en andere private- en publieke structuren. Tientallen burgers moesten hun woning evacueren, twee Palestijnse burgers raakten gewond, residentiële gebouwen werden vernietigd of aanpalende woningen beschadigd en verschillende burgers werden ontheemd. Bovendien werden de grensovergangen tussen Gaza en Israël door de Israëlische autoriteiten afgesloten tot nader order en is toegang tot de visserszone in Gaza verboden. Volgens Gisha, een Israëlische ngo, maken deze maatregelen een collectieve bestraffing van de Gazaanse burgerbevolking uit. Bovendien leven de Gazanen onder het autoritair regime van Hamas dat bekend staat om zijn repressief regime en mensenrechtenschendingen op grote schaal. Volgens Human Rights Watch arresteert en foltert Hamas routinematig tegenstanders en personen die kritiek uiten op het regime. Niet enkel personen met een uitgesproken profiel zoals mensenrechtenactivisten, journalisten en Fatah-leden/sympathisanten worden vervolgd maar eveneens personen zonder specifiek profiel die zich bijvoorbeeld kritisch uitlaten op sociale media. Dit wordt mede aangetoond door de agressieve onderdrukking van de protesten georganiseerd onder de slogan 'We want to live' die recent plaatsvonden in Gaza.

Nansen concludeert dat iemand verplichten om terug te keren naar Gaza, waar er een onmenselijke, op zijn minst vernederende situatie heerst, een schending van artikel 3 EVRM uitmaakt, dit omwille van de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften voor de volledige Gazaanse bevolking, het feit dat Palestijnse vluchtelingen op zich een bijzonder kwetsbare categorie vormen doordat hun ontheemding bestendig is in hun statuut dat nooit echt oplost in een volwaardig burgerschap, de internationale verplichtingen van Israël en de afwezigheid van een vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn. Uit verschillende artikelen blijkt tevens de uitzichtloze situatie voor Gazanen, die uit wanhoop hun eigen leven beëindigen, aldus verzoeker, die in dit verband citeert uit het artikel "Gaza 2020: Worsening conditions lead more Palestinians to take their own lives" van Middle East Eye van 28 juli 2020. Daarnaast stelden de Verenigde Naties in een rapport van 28 augustus 2020 (Deteriorating Situation in Gaza – 28 Aug. 2020 Daily Press Briefing – (Excerpts)) dat de situatie sinds de pandemie uitbraak aan het verergeren is. Ook het COI Focus rapport van 5 oktober 2020 bevestigt dat er nog steeds doden vallen ten gevolge van geweld tussen Hamas en Fatah. Verzoeker meent dan ook dat het, gezien de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza, voor hem onmogelijk is om terug te keren en er een menswaardig leven te leiden. Een gedwongen terugsturing van verzoeker vormt naar zijn mening dan ook een flagrante schending van artikel 3 EVRM.

In een volgend onderdeel betoogt verzoeker dat de Gazastrook bovendien op heden onmogelijk op een veilige manier bereikbaar is. Verzoeker acht volgende elementen relevant bij het beoordelen of terugkeer naar Gaza via Rafah werkelijk praktisch en veilig mogelijk is:

- Voor terugkeer is een geldig Palestijns paspoort nodig dat volgens het Commissariaat-generaal gemakkelijk bekomen kan worden via de Palestijnse Missie in Brussel. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort. Het Commissariaat-generaal stelt dat, tenzij de persoon Hamas zelf op de hoogte brengt van de redenen voor zijn verblijf in België, er geen enkele reden is om aan te nemen dat het feit asiel te hebben gevraagd in België een hindernis vormt voor terugkeer naar Gaza.

De vraag stelt zich hoe Palestijnen aan de grens, die niet in het bezit zijn van de vereiste documenten en teruggedreven worden in toepassing van het Verdrag van Chicago met de verantwoordelijke luchtvaartmaatschappij naar het beginpunt van hun reis, opnieuw toegang krijgen tot Gaza. Bovendien is de grensovergang in Rafah, sinds de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw in handen van Hamas.

- De Egyptische autoriteiten hebben Egyptair gemachtigd Palestijnen in het bezit van een Palestijns paspoort of Palestijnse identiteitskaart in te schepen op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. De opening van de grensovergang in Rafah hangt af van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai. Ook de organisatie van busvervoer van de luchthaven in Caïro naar Rafah wordt bemoeilijkt door de veiligheidssituatie en pendeldiensten worden in functie van de veiligheidssituatie georganiseerd. De bussen die Palestijnen vervoeren naar Rafah worden beveiligd door de Egyptische politie. De reis van de luchthaven naar Rafah neemt veel tijd in beslag en er zijn verschillende checkpoints waar telkens een bagagecontrole plaatsvindt. OCHA beschrijft Rafah als een '*unpredictable gateway*'. Uit landeninformatie blijkt dat er nog steeds regelmatig aanslagen gepleegd worden door extremistische groeperingen in het noorden van de Sinai waarbij de Egyptische politie, die het busvervoer van Palestijnen die terugkeren naar Gaza beveiligt, en het leger doelwit zijn. Er vinden nog steeds confrontaties plaats waarbij burgerslachtoffers vallen.

- Recente gebeurtenissen tonen aan dat de opening van de Rafah grensovergang steeds een onzeker gegeven is afhankelijk van een fragiel politiek evenwicht. Na vijf jaar grotendeels gesloten te zijn geweest, was de grensovergang sinds midden mei 2018 geopend nadat Hamas in november 2017 de controle had overgedragen aan de Palestijnse Autoriteit. Na spanningen tussen de twee fracties trok de Palestijnse Autoriteit haar personeel terug en nam Hamas de controle van de grensovergang opnieuw over waarop de grensovergang voor uitreis opnieuw werd afgesloten door de Egyptische autoriteiten.

Hieruit volgt volgens verzoeker dat er wel degelijk praktische en veiligheidsbarrières zijn die de terugkeer naar Gaza belemmeren. Hij merkt op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor de beoordeling van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai de maatstaven van de subsidiaire bescherming toepast terwijl volgens het standpunt van het UNHCR inzake artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag niet dient aangetoond te worden dat de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat burgers een reëel risico lopen het slachtoffer te worden van dit geweld en daardoor niet kunnen terugkeren, maar dat welke reden dan ook die terugkeer verhindert volstaat. Het is ook geen vereiste om individueel geïdende te worden. Verzoeker wijst erop dat deze Raad in twee arresten (RvV nr. 215 224 van 16 januari 2019 en RvV nr. 216 474 van 7 februari 2018) de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigt ten aanzien van Palestijnen afkomstig uit Gaza die niet onder het toepassingsgebied van artikel 1D Vluchtelingenverdrag vallen, omdat onvoldoende aangetoond is dat terugkeer via Rafah naar Gaza praktisch en veilig mogelijk is. De Raad baseert zich hiervoor op actuele informatie waaruit blijkt dat de Rafah grensovergang opnieuw gesloten werd omwille van spanningen tussen Hamas en de Palestijnse Autoriteit waardoor de grensovergang, na terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw onder controle is van Hamas. De Raad stelt tevens dat de COI Focus "*Egypte. Veiligheidssituatie*" van 7 juni 2018, op basis waarvan het Commissariaat-generaal concludeert dat de veiligheidssituatie in het Noorden van de Sinai verbeterd is onvoldoende actueel is. De Raad wijst er bovendien op dat net uit deze informatie blijkt dat het busvervoer waarmee Gazanen naar de Rafah grensovergang vervoerd worden, beveiligd wordt door de Egyptische politie, die samen met het leger doelwit zijn van de extremistische groeperingen actief in het gebied. Verzoeker benadrukt dat het feit dat een terugkeer naar UNRWA-mandaatgebied, Gaza, niet mogelijk is omwille van praktische- en veiligheidsredenen voldoende grond is voor een *ipso facto* erkenning in toepassing van artikel 1D, lid 2 van het Vluchtelingenverdrag.

2.3. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

3. Nieuwe elementen

Op 8 april 2021 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus *“Palestine. Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 23 maart 2021.

4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81).

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. De motieven van de bestreden beslissing

5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) hij uitdrukkelijk verklaarde geen beroep te hebben gedaan op de diensten van UNRWA, het aldus vaststaat dat hij niet 'daadwerkelijk' de bijstand van UNRWA heeft genoten zodat hij niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het Verdrag van Genève en zijn verzoek om internationale bescherming bijgevolg verder wordt onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, (ii) geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen dat hij bij een terugkeer naar Gaza vervolging vreest door de familie E.M. omwille van zijn buitenechtelijke relatie met S.E.M., zoals uitvoerig wordt toegelicht, (iii) zijn andere problemen met Hamas hem niet deden besluiten om de Gazastrook te verlaten en hij evenmin aanhaalt dat hij omwille van deze voorvallen in geval van terugkeer een vrees zou moeten koesteren, (iv) de door hem neergelegde documenten de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming niet kunnen ombuigen, zoals omstandig wordt uiteengezet, (v) hem, gezien het ongeloofwaardig/ongegegrond karakter van zijn verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) niet kan worden toegekend, (vi) de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn doch niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft, uit zijn eigen verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is, zoals wordt toegelicht, en nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar de Gazastrook persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende' behandeling loopt zodat er niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar de Gazastrook, (vii) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Gazastrook blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, hij nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Gaza en het CGVS evenmin beschikt over elementen die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld en (viii) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, dat men desgevallend vrij eenvoudig en op relatief korte tijd een Palestijns paspoort kan bekomen via de Palestijnse Missie in Brussel, dat de Palestijnse ambassade te Egypte in Caïro pendelbussen voorziet die de reiziger rechtstreeks naar de grensovergang te Rafah vervoeren, dat Palestijnen uit de Gazastrook die reizen naar of terugkeren uit Egypte niet geviséerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio, dat er in de Sinai in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zodat er niet kan besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook, dat er geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort, dat de grensovergang te Rafah na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019 voortdurend 5 dagen per week open bleef in de richting van terugkeer naar de Gazastrook, dat de grensovergang bij Rafah als gevolg van de maatregelen ter bestrijding van de coronapandemie op 26 maart 2020 weliswaar gesloten werd en vervolgens in april, mei en augustus 2020 voor een paar dagen heropend werd doch de maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan specifieke maatregelen zijn die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijke aard zijn en verzoeker geen enkel bewijs aanbrengt dat hij op dit moment en voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19 pandemie, dat de raadpleging van diverse bronnen geen enkele aanwijzing opleverde dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft, dat verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen actueel evenmin melding maken van dergelijke problemen, verzoeker geen informatie aanbracht waaruit het tegendeel blijkt en uit zijn verklaringen evenmin blijkt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijs van uitgegaan kan worden

dat Hamas hem niet zal viseren bij een terugkeer naar Gaza en hij derhalve niet heeft aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

5.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 november 2020 (CG nr. 1819258), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

6. Beoordeling

6.1. Het toepassingsgebied van artikel 1D van het Verdrag van Genève

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat verzoeker UNRWA-geregistreerd is als afstammeling van Palestijnse vluchtelingen uit 1948. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is echter van oordeel dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij de bijstand van UNRWA daadwerkelijk heeft genoten zodat hij niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van de Vluchtelingenconventie en zijn verzoek om internationale bescherming bijgevolg dient te worden onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het Commissariaat-generaal verwijst in dit verband naar verzoekers verklaringen, waaruit blijkt dat hij geen beroep heeft gedaan op hulp of bijstand van UNRWA: *“U verklaarde uitdrukkelijk dat u geen beroep deed op de diensten van UNRWA. U werkte immers en had een goed inkomen (CGVS p.4).”* De Raad leest dienaangaande in de notities van het persoonlijk onderhoud: *“Deed u beroep op steun van unrwa? Neen. Heeft u ooit steun gehad van unrwa? Mijn familie wel die ontvangen nog altijd steun, een voedselpakket een keer per drie maanden. Ikzelf kreeg dat niet, omdat de voorwaarden is dat je niet werkt, als je werkt en goed inkomen hebt, krijg je geen voedselpakket.”* (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Uit de verklaringen van verzoeker blijkt aldus dat zijn familie wel degelijk hulp gekregen heeft/krijgt van UNRWA. De Raad is bovendien van oordeel dat uit het antwoord van verzoeker op de summiere vraagstelling niet zomaar kan afgeleid worden dat hij geen daadwerkelijke hulp heeft gekregen van UNRWA. Immers, het antwoord lijkt enkel betrekking te hebben op voedselhulp.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan overigens niet worden gevolgd in het standpunt dat een registratie bij UNRWA slechts een weerlegbaar vermoeden vormt van het feit dat de bijstand van UNRWA daadwerkelijk wordt ingeroepen en dat het louter voorleggen van een UNRWA-registratiekaart dus niet voldoende is voor de toepassing van artikel 1D van de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wanneer uit de verklaringen van de verzoeker niet blijkt dat hij recent daadwerkelijk beroep gedaan heeft op de hulp of bijstand van UNRWA.

De Raad herinnert eraan dat in de zaak *Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal* het Hof van Justitie van oordeel was dat de registratie bij UNRWA een toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp van UNRWA werd verkregen (HvJ, 17 juni 2010, C-31/09, *Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*: “51 Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 1, D, van het verdrag van Genève volgt dat alleen degenen die daadwerkelijk de door het UNRWA geboden hulp hebben ingeroepen, onder de daarin genoemde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus vallen, welke als zodanig strikt moet worden uitgelegd en derhalve niet tevens betrekking kan hebben op personen die er enkel voor in aanmerking komen of kwamen om bescherming of bijstand van deze instelling te genieten.

52 Hoewel de registratie bij het UNRWA toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp daarvan wordt genoten, is in punt 45 van het onderhavige arrest uiteengezet dat een dergelijke hulp zelfs zonder registratie kan worden geboden, zodat het de rechthebbende moet worden toegestaan dat bewijs met elk ander middel te leveren. (...)” Hieruit volgt dat het bewijs van daadwerkelijke bijstand wordt geleverd door de registratie bij UNRWA, hetgeen *in casu* het geval is, of door elk ander middel.

Dit wordt niet tegengesproken in het arrest *El Kott* (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*), waar wordt onderzocht onder welke omstandigheden de uitsluitingsgrond uit artikel 1D niet (meer) van toepassing is: “49 Dat voornoemde bepaling van het Verdrag van Genève, waar artikel 12, lid 1, sub a, eerste volzin, van richtlijn 2004/83 naar verwijst, zich beperkt tot het uitsluiten van de werkingssfeer ervan van de personen die „thans” bescherming of bijstand „genieten” van dergelijke andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, kan niet aldus worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin het UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. (...)

52 Bijgevolg moet artikel 12, lid 1, sub a, eerste volzin, van de richtlijn aldus worden uitgelegd dat de in die bepaling neergelegde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet alleen van toepassing is op de personen die thans de door UNRWA verleende bijstand genieten, maar ook op diegenen die, zoals verzoekers in het hoofdgeding, die bijstand daadwerkelijk hebben genoten kort vóór het indienen van een asielverzoek in een lidstaat, voor zover die bijstand evenwel niet is opgehouden in de zin van de tweede volzin van datzelfde lid 1, sub a. (...)

55 Aangezien het loutere feit dat de aanvrager van de vluchtelingenstatus het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, verlaat, ongeacht de reden van dat vertrek, de in artikel 12, lid 1, sub a, eerste volzin, van richtlijn 2004/83 neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet kan beëindigen, dient te worden bepaald onder welke omstandigheden kan worden aangenomen dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden in de zin van de tweede volzin van die bepaling.

56 Dienaangaande moet worden vastgesteld dat niet alleen de opheffing van het orgaan of van de instelling die de bescherming of de bijstand verleent, leidt tot het ophouden van de door dat orgaan of door die instelling verleende bescherming of bijstand in de zin van de tweede volzin van dat artikel 12, lid 1, sub a, maar ook de onmogelijkheid voor dat orgaan of die instelling om zijn opdracht te volbrengen. (...)

58 Hoewel de bovenvermelde woorden op zich beschouwd aldus kunnen worden uitgelegd dat zij alleen gebeurtenissen betreffen die rechtstreeks met het UNRWA verband houden, zoals de opheffing van dat orgaan of een gebeurtenis waardoor het in het algemeen voor dit orgaan onmogelijk is om zijn opdracht te volbrengen, vereisen de woorden „om welke reden ook” die erop volgen in die tweede volzin echter dat deze aldus wordt uitgelegd dat de reden voor het ophouden van de bijstand ook kan voortvloeien uit omstandigheden buiten de wil van de betrokken persoon, die hem ertoe dwingen het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten. (...)

63 (...) moet worden aangenomen dat een Palestijnse vluchteling gedwongen is het gebied te verlaten waarin het UNRWA werkzaam is, wanneer hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.”

Het standpunt van het Hof van Justitie in het arrest Bolbol dat een registratie bij UNRWA toereikend bewijs vormt dat daadwerkelijke hulp wordt genoten, wordt evenmin tegengesproken in de zaak Alheto (HvJ, 25 juli 2018, C-585/16, Alheto tegen Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia zo behantsite), waar het Hof voor recht verklaarde dat *“Artikel 12, lid 1, onder a), van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 10, lid 2, van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, moet aldus worden uitgelegd dat de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat is ingediend door een persoon die bij de Organisatie van de Verenigde Naties voor Hulpverlening aan Palestijnse Vluchtelingen in het Nabije Oosten (UNRWA) is geregistreerd, onderzoek vereist naar de vraag of deze persoon daadwerkelijk bescherming of bijstand van deze organisatie geniet (...)”* Het Hof wijzigt hiermee immers niets aan haar eerdere rechtspraak dat het bewijs van daadwerkelijke bijstand wordt geleverd, hetzij door de registratie bij UNRWA aan te tonen, hetzij door elk ander middel.

De Raad herinnert ook aan de doelstelling van artikel 1 D van het Verdrag van Genève, waar artikel 12, lid 1, sub a, van richtlijn 2011/95 naar verwijst, namelijk enerzijds al diegenen die de door UNRWA verleende (materiële) bijstand genieten van de toepassing van dit verdrag uit te sluiten en anderzijds blijvende bescherming bieden aan Palestijnse vluchtelingen, in die hoedanigheid, totdat hun positie definitief is geregeld overeenkomstig de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties. Het staat vast dat de positie van de personen die UNRWA-bijstand genieten tot op heden niet definitief is geregeld.

In casu blijkt uit de gegevens vervat in het administratief dossier dat verzoeker een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er UNRWA-geregistreerd is, hetgeen in de bestreden beslissing ook niet wordt betwist. Uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Derhalve besluit de Raad dat verzoeker aantoont dat hij valt onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag.

De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad herhaalt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in het arrest *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal* van 19 december 2012 heeft geoordeeld dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig heeft verlaten niet volstaat om de in artikel 1, D van het Verdrag van Genève voorziene uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (§ 49). Anderzijds vermeldt het Hof van Justitie dat *“niet alleen de opheffing van het orgaan of van de instelling die de bescherming of de bijstand verleent, leidt tot het ophouden van de door dat orgaan of door die instelling verleende bescherming of bijstand (...), maar ook de onmogelijkheid voor dat orgaan of die instelling om zijn opdracht te volbrengen”* (§ 56). Het Hof van Justitie voegt daaraan toe dat *“het ophouden van de bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de HCV “om welke reden ook”, eveneens de situatie omvat van een persoon die, na daadwerkelijk die bescherming of bijstand te hebben ingeroepen, deze niet langer geniet om een reden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil”* (§ 65).

6.2. Onderzoek van de uitsluiting van vluchtelingenstatus

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker *“om welke reden ook is opgehouden”*, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

6.2.1. Het mandaat en de activiteiten van UNRWA en de mogelijkheid voor UNRWA om zijn opdracht te volbrengen

De Raad stelt vast dat het administratief dossier niet de minste informatie bevat over de activiteiten van UNRWA in de Gazastrook. Het ontbreekt de Raad aldus aan actuele informatie om te kunnen bepalen of UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook, of UNRWA nog steeds in staat is om zijn opdracht waarmee het belast is te vervullen en of het voor UNRWA aldus al dan niet mogelijk is om verzoeker in de Gazastrook levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is. Dienvolgens wordt de Raad in de onmogelijkheid gesteld te beoordelen of verzoeker zich desgevallend terug onder de bescherming van UNRWA kan plaatsen.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 november 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS